

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 5/10/2009 Δεσμώτης του ιλιγγίου Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 12/10/2009 The Visitor Τόμας Μακάρθι
- 19/10/2009 Η πώση της Λόλα Μοντές Μαξ Οφίλς
- 26/10/2009 Rumba Ντομινίκ Αμπέλ
- 2/11/2009 Η γοητεία της αμαρτίας Λουκίνο Βισκόντι
- 9/11/2009 Άσε το κακό να μπει Τόμας Άλφρεντσον
- 16/11/2009 Ο κανόνας του Παιχνιδιού Ζαν Ρενουάρ
- 23/11/2009 Αναχωρήσεις Γιοτζίρο Τακίτα
- 30/11/2009 Μια ιστορία με θέμα την αγάπη Όλε Μπόρνενταλ
- 7/12/2009 Μέρες θυμού Όλε Κρίστιαν Μάντσεν
- 14/12/2009 Kabuli kid Μπαρμάκ Ακράμ
- 11/1/2010 Τι απέγινε η Έλι Ασγκάρ Φαραντί

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ - OKURIBITO

Σκηνοθεσία: Γιοτζίρο Τακίτα

Σενάριο: Κούντο Κογιάμα

Ηθοποιοί: Μασαχίρο Μοτόκι, Τσουτόμου
Γιαμαζάκι, Ριόκο Χιροσούε,
Κιμίκιο Γιο

Χώρα: Ιαπωνία (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 130΄

Διακρίσεις: - Όσκαρ Καλύτερης Ξενόγλωσσας
Ταινίας 2009
- 31 Βραβεία ακόμη

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Ένα κομψοτέχνημα σπάνιας σεμνότητας και βαθιάς ανθρωπιάς.

Ένας νεαρός τσελίστας μένει άνεργος κι επιστρέφει μαζί με τη γυναίκα του στη γενέτειρά του, όπου πιάνει δουλειά σ' ένα γραφείο περριοποίησης των νεκρών πριν από την οριστική

“αναχώρησή” τους.

Ξενόγλωσσο Όσκαρ για ένα κομψό, γλυκόπικρο φιλμ που πατά με τα δυο του πόδια στην Ιαπωνική καθημερινότητα, αφορά όμως πανανθρώπινες αλήθειες και οικουμενικά ερωτήματα. Σινεμά τελετουργικής ακρίβειας, πολύτιμης απλότητας και βαθιάς συγκίνησης.

Ανεργος μουσικός (Masahiro Motoki), αφήνει απογοητευμένος το Tokyo με τη σύμφωνη γνώμη

της συζύγου του (Ryoko Hirose) για επιστρέψουν στη γενέτειρά του προσβλέποντας σε μία νέα αρχή. Ψάχνοντας σε αγγελίες για δουλειά, θα πέσει πάνω σε κάποια που ζητά προσωπικό για να στελεχώσει ένα τμήμα σχετικό με 'Αναχωρήσεις'. Μόνο που οι αναχωρήσεις αυτές δεν είναι οι συνηθισμένες που ο Daigo ανέμενε ούτε η εταιρεία κάποιο ταξιδιωτικό γραφείο. Για την ακρίβεια πρόκειται για γραφείο κηδεών, όμως ο στριμωγμένος οικονομικά άνδρας θα δεχθεί τη θέση, κρυφά από τη σύζυγο, παρά την αρχική απέχθεια που νιώθει για τη φύση της νέας του απασχόλησης.

Κατάφερε τη μεγάλη έκπληξη στα φετινά Oscars, εκτοπίζοντας ανέλπιστα τα «Waltz With Bashir» και «Entre Les Murs» από το βάθρο. Όπως και να έχει, το πλήθος των διακρίσεων που συνοδεύουν τη νέα ταινία του Yojiro Takita δεν αρκεί για να ορίσει στην ολότητά τους τα αιθέρια εκείνα συστατικά με τα οποία πραγματεύεται εις βάθος πανανθρώπινα ζητήματα.

Η αντανakλαστική ανθρώπινη αποστροφή απέναντι στο θάνατο και ό,τι τελετουργικό ή ουσιαστικό τον συνοδεύει, έρχεται να αποδοθεί σε δύο εξίσου αναπτυγμένα επίπεδα ανάγνωσης. Σε πρώτο πλάνο τίθεται η βιοποριστική ανάγκη του ήρωα, ενός ανθρώπου με βαθιά καλλιτεχνική αλλά ματαιωμένη φύση, ύστερα από τη διάλυση της ορχήστρας όπου συμμετείχε. Ο Daigo αναγκάζεται εκ των συνθηκών να μάθει μία 'τέχνη' άχαρη, παρεξηγημένη, γεμάτη από απροσδιόριστο μεταφυσικό αρνητισμό σε όποιο γεωγραφικό πλάτος κι αν τελείται. Το να θεθεί ο θάνατος και τα παρελκόμενά του σε ρεαλιστική βάση, προσεγγίζοντας τον με ανθρωπιά και σεβασμό μέσα στη φυσική εξέλιξη της ζωής και της κοινωνίας, αποτελεί ένα σημείο στο οποίο το «Departures» θριαμβεύει.

Αλλά ακόμα και σε δεύτερο επίπεδο ο δραματουργικός πλούτος ξεχειλίζει, παραδίδοντάς μας ένα συμβολικό, ταπεινό μάθημα ζωής. Προσέξτε ιδιαίτερα τον τρόπο που ο ήρωας, ύστερα από μία σοκαριστική μέρα στη δουλειά, προσπαθεί απεγνωσμένα να απομυζήσει ζωή μέσα από την αγκαλιά της γυναίκας του, κάτι που παραπέμπει ανοικτά στην κλασική τελική σκηνή από το 'Λόγο' του Dreyer. Προκειμένου να επιτευχθεί η ζητούμενη συμφιλίωση του ήρωα με το νέο επάγγελμα, προηγείται εκείνη που άπτεται του παρελθόντος του. Ο Daigo βίωσε σε τρυφερή ηλικία την εγκατάλειψη, με τον πατέρα του να φεύγει από το σπίτι, ενώ δεν πρόλαβε να αποχαιρετήσει τη μητέρα του που τον μεγάλωσε μόνη της, όταν εκείνη πέθανε. Ως εκ τούτου, η διαχείριση του θανάτου και ό,τι σηματοδοτεί η νέα εργασία για τον ήρωα, περνάει μέσα από τους τραυματικούς ανοικτούς λογαριασμούς που άπτονται ζητημά-

των απώλειας και ματαίωσης.

Μέσα από την ευαίσθητη ματιά του Yojiro Takita και υπό τους μελωδικούς ήχους του Joe Hisaishi, το «Departures» αποδεικνύεται μία βαθύτατα συναισθηματική και απρόσμενα αισιόδοξη ταινία, που προσεγγίζει το ζήτημα του θανάτου μέσα από ένα πρωτότυπο μείγμα ρεαλισμού και συμβολισμού. Αναμφίβολα πρόκειται για μία από τις πιο ιδιαίτερες προτάσεις της χρονιάς.

ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΣΑΚΚΑΣ

Ο Ντάιγκο, ερασιτέχνης τσελίστας, αποθαρρύνεται από την ξαφνική διάλυση της μικρής ορχήστρας που τον εργοδοτούσε και αποφασίζει να εγκαταλείψει οριστικά το όνειρό του να κάνει καριέρα ως μουσικός.

Αφού πείθει τη γυναίκα του να επιστρέψουν στο γενέθλιο χωριό του και να εγκατασταθούν στο σπίτι της μακαρίτισσας μητέρας του για να ξεκινήσουν από το μηδέν, απαντά σε μια έντυπη αγγελία περί «αναχωρήσεων», πιστεύοντας πως πρόκειται για δουλειά σε ταξιδιωτικό πρακτορείο.

Όμως μονάχα μετά την πρώτη, δοκιμαστική αποστολή του μαζί με το παράξενο αφεντικό του θα διαπιστώσει πως πρόκειται στην πραγματικότητα για ένα γραφείο τελετών, ειδικευμένο στο να προετοιμάζει τους νεκρούς για τον όποιο άλλον κόσμο...

Στην τελετουργικών ρυθμών, κλιμακούμενα μεστών συναισθημάτων, διακριτικού χιούμορ, σαρωτικής αξιοπρέπειας ταινία του Γιότζιρο Τακίτα, που απέσπασε το φετινό ξενόγλωσσο Όσκαρ (αναπάντεχα, αλλά όχι αδικαιολόγητα, όπως θα διαπιστώσετε), γινόμαστε αβίαστα συν-μαθητές του Ντάιγκο, όλοι εμείς που αποστρεφόμαστε το επάγγελμα του νεκροθάφτη (εν προκειμένω, σωστότερα του «βαλσαμωτή»), διά του ενδότερου μας φόβου του θανάτου.

Μαζί του μαθητεύουμε από την αρχή αρχή κιόλας, όχι φυσικά σκέτα στην πολύ συγκεκριμένη, άκρως λεπτομερή τέχνη της προετοιμασίας του νεκρού για την ύστατη αναχώρηση (η οποία αναχώρηση, άλλωστε, σύμφωνα με τη βουδιστική

φιλοσοφία, δεν συνεπάγεται ούτε τέλος ούτε αφετηρία παρά μια συνέχεια στην α-χρονική αωνιότητα), αλλά κυρίως στην έννοια της συμφιλίωσης: συμφιλίωση με τα ταμπού (το παρεξηγημένο επάγγελμα), με το βλέμμα του άλλου (πώς θα κοιτάξει τον Ντάιγκο ο κόσμος και πρωτίστως η σύζυγός του), με τον πόνο των τρίτων (οι συγγενείς του εκλιπόντος), με το παρελθόν σου (ο «μισητός» πατέρας που τον εγκατέλειψε παιδί) και εννοείται με την ιδέα του θανάτου, που τελικά μέρος της ζωής είναι κι αυτός, θες δε θες, στη Δύση κι αν κατοικοεδρεύεις ή στην Ανατολή, ανεξαρτήτως δογμάτων θρησκευτικών, ρευμάτων φιλοσοφικών ή πληγμάτων ψυχολογικών. Πάνω που ο Ντάιγκο νόμιζε πως η μουσική διεκόπη, νάτην που δεν έπαψε ποτέ να συνεχίζεται παρά να παίζει μονίμως ανάμεσα στο μινόρε και το ματζόρε, το λάργκο και το αλέγκρο. Και πάνω που νομίζαμε πως μια ταινία με θάνατο και πτώματα εξ Ιαπωνίας μονάχα θρίλερ φρίκης θα μπορούσε να είναι, νάσου ένα κομψοτέχνημα σπάνιας σεμνότητας και βαθιάς ανθρωπιάς που σου ταρακουνά σκέψεις και αισθήσεις, χωρίς στιγμή να σε εκβιάζει.

YOJIRO TAKITA

Γενήθηκε το 1955 στο Toyama της Ιαπωνίας

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Chikan onna kyôshi (1981), Kanno danchi: Uetsuki shitatsuki shigekitsuki (1982), Molester Train 13 (1982), Molester Train 14 (1982), Molester Train 16 (1983), Molester Train 18 (1983), Molester Train 21 (1983), The Serial Rape-Murderer (1983), OL 24 ji: Bishôjo (1984), Mahiru no kirisakima (1984), Chikan hokenshitsu (1984), Grop-er Train: The Search for the Black Pearl (1984), Goodbye Boy (1984), Chikan densha: Gokuhi honban (1984), Zetsurin gal: Yaruki mun mun (1985), Chikan tsukin bus (1985), Chikan densha: Seiko no oshiri (1985), Momoiroshintai kensa (1985), Chikan densha: Shanai de ippatsu (1985), Chikan densha: Ato oku made 1cm (1985), Hamidashi school mizugi (1986), Comic Magazine (1986), Chikan takuhaibin (1986), Taimu abanchûru: Zecchô 5-byô mae (1986), Itoshi-no half moon (1987), The Yen Family (1988), Byôin e ikô (1990), Yamai wa kikara: Byôin e ikô 2 (1992), We Are Not Alone (1993), The City That Never Sleeps (1993), The Tropical People (1994), Sharan-Q no enka no hanamichi (1997), The Exam (1999), Ojuken (1999), Secret (1999), The Yin Yang Master (2001), When the Last Sword Is Drawn (2003), Blood Gets in Your Eyes (2005), Ashura-jô no hitomi (2005), The Battery (2007), Departures (2008), Tsurikichi Sanpei (2009).

